

Prológuş

London, 2012. április 12.

A férfi egykedvűen támasztotta a kopott kőkorlátot.

Figyelmét megosztotta a bár bejárati ajtaja és a közeli park szökőkútjának szemet gyönyörködtető fényjátéka között. Már többször is belefeledkezett ebbe a látványba az utóbbi időben. Ám ezúttal még ez a színekavalkád sem tudta feloldani benne az unalmas és valószínűleg ismét meddőnek bizonyuló várakozás okozta ingerültséget, mely lassan, de biztosan elindult a gyomrából felfelé. Dühödten vett néhány mély lélegzetet és megpróbálta kizárni agyából a hiábavaló időtöltés miatt érzett tehetetlen haragot. Ez egyike volt ama idegesítő emberi tulajdonságoknak, melyeket sohasem volt képes tökéletesen kontroll alatt tartani. És ez frusztrálta.

A bár sötétített üvegajtaja már vagy negyedórája mozdulatlanul sötétlett tőle jobbra. Ha továbbra sem történik semmi, akkor inkább bemegyek, gondolta elszántan. Bármi jobb, mint itt állni és csúcsra járatott idegrendszerrel malmozni.

Tudta, hogy nem kéne bemennie. A megbízatása nem arról szólt, hogy beleavatkozzon bármibe, ami itt ma este történni fog. De valójában nem is tiltott meg semmit, gondolta fanyarul. A „tégyp a legjobb belátásod szerint” utasítás sohasem volt a kedvence. Ez egyike volt ama mondatoknak, amelyek eleve magukban hordozzák a kudarcot. Ha jót cselekszel, hát: „ezt várták el tőled”. Ha nem, akkor pedig: „lett volna több eszed”. Bizonyos pozíciókban persze elkerülhetetlen annak felvállalása, hogy a hatalom mellé felelősség is jár. Jól ismerte a döntés nyomasztó súlyát, amely Démoklész kardjaként függ az emberfia feje fölött. Ám, ha jó a döntés, a

diadal érzése minden nehézséget megér, vélte elégedetten. Tisztában volt vele, hogy éleslátása, penge agya és tapasztalatai ezúttal sem hagyják cserben. Valahogy mégis bizonytalanság lett rajta úrrá és szorongás gyötörte. Csupa olyan idegen érzés, ami új volt a számára és, amivel nem tudott mit kezdeni.

Felnézett a közeli templomtorony órájára és döntött. Bemegy, mielőtt végképp elveszíti a türelmét és legendás nyugalját, ami határozottan rossz hatással lenne szigorú inkognitójára.

A bejárati ajtó csattanása zökkentette ki gondolataiból, amint az hirtelen kivágódott és kilincse hangos puffanással pattant vissza az ajtó előtt beszélgető lány oldaláról. A lány fájdalmas sikollyal tántorodott neki barátnőjének, de hátranézni sem mert, nemhogy szóvá tegye a történeteket. Az ajtón három, szemmel láthatóan kaptos fiú tülekedett ki, s oldalpillantásra sem méltatva áldozatukat, egymás szavába vágva mondták tovább a magukét. Időnként harsányan felröhögtek, megfüttyögték a túloldalon sétáló, mini szoknyának nevezett szinte semmiben flangáló csajt, majd – csak úgy heccből – a bejárat mellé kihelyezett étlapot használták céltáblának a sebtében megtartott célbaköpő versenyükhöz.

Nos, ez az állapot volt a másik olyan dolog, amit a férfi képtelen volt megérteni: mi a jó abban, ha valaki nem tud magáról? És ezért még fizet is! A party-drogok térhódítása óta jelentősen csökkent azok száma, akik a régi világ értékrendjéhez maradtak hűségesek. A többség vakon beleveti magát az élvhajászatba. Két végéről égetik a gyertyát: cigarettáznak, vedelik a tömény italokat, káromkodnak, fűvel-fával szeretkeznek és fűveznek, ahogy errefelé nevezik a drogozást, gondolta bosszúsan.

A férfi csinos ajka gúnyos mosolyra húzódott. Aztán persze zokognak és buzgón fohászkodnak, ha delíriumos állapotukban olyan helyzetekbe sodródnak, ami jobb esetben „csak” a jóhíriket, rosszabb esetben viszont az életüket sem kíméli.

Mély lélegzetet vett és ellökte magát a korlától. Ideje bevégezni a küldetését.

– Helló! – hallotta hirtelen a háta mögül a csábítóan mély dorombolást, s a következő pillanatban az imént kifütyült, ledér hölgyike állta el az útját.

A férfi nem rejtette véka alá nemtetszését, miközben tetőtől talpig végigmérte a nőt. Szent ég! Jó, ha megvan tizenhat éves!

– Óhajt valamit, hölgyem? – kérdezte kimérten.

– Téged meg honnan szalasztottak? – kiáltott fel a lány, s csúfolódó affektálással folytatta. – Eddig azt hittem, hogy így már csak a szappanope-
rákban beszélnek!

– Nem csak ott – mondta a férfi higgadt érdektelenséggel. – Úgy vélem, a színházban és az elegánsabb éttermekben is hallhatnál újdonságokat.

– Nem járok színházba, mert ciki – vont vállat a lány.

– Meg is látszik is rajtad, aranyom – bólintott a férfi mély meggyőződéssel, s oldalt lépve megpróbálta kikerülni a nőt, aki láthatóan felpaprikázódott a leplezetlen sértés hallatán. Megragadva a másik zakóját, maga felé fordította a férfit.

– Még nem fejeztem be, te köcsög! – sziszegte. – Szóval, a színház ciki. A jobb éttermektől meg egyenesen herótom van, okostojás! – folytatta fennhéjázva. – Ott csupa olyan hólyag terpeszkedik, mint amilyen te vagy. Vágod?

– A hozzád hasonlóak szájából én ezt dicséretnek veszem – morogta a férfi, miközben lenézett a lány apró kezére, amely még mindig görcsösen kapaszkodott zakója ujjába. Egy pillanat alatt lezárhatná ezt a kellemetlen közbjátékot, de valami mégis visszatartotta ettől.

– Bajod van velem, apukám? – nézett rá a lány kihívó tekintettel.

– Azon kívül, hogy letéped rólam a ruhát? Nincs – emelte rá szenvtelen tekintetét a másik. – Sajnálom, angyalom, de nem gerjedek rád – idézte a mondatot, amit már többször volt szerencséje(?) hallani ezen a környéken.

– Mit képzelsz te magadról?! – kiáltotta a lány, s zavarában szinte ellök-
te magától a férfit. – Azt hiszed, olyan nagy szám vagy, mi?! Egy lúzer vagy! És... és még bunkó is! – próbálta kétségbeesett igyekezettel megta-
lálni hiányos szókincese leginkább alkalomhoz illő darabjait, miközben lázasan kérődzött egy jókora adag rágógumin. – És ráadásul még... még...

– Ráadásul még mi? – kérdezte a férfi lágyan. – Jóképű? Intelligens? Elegáns?

– Nem – mondta a lány durcásan. – Valahol pedig olvastam már azt a szót! – toppantott mérgesen, majd arca felderült, amint végül mégis sikerült a másik szemébe vágnia: – Divatjamúlt!

– Örömmel hallom, hogy végül magad is megállapítottad: nem illünk össze – mosolyodott el a férfi ellenállhatatlanul. – Isten áldjon! – biccentett, s faképnél hagyta a lányt.

– A pokolba veled! – kiáltott utána a nő. – Ha nem érdekelnél, gondolod, hogy leszólítlak?

A férfi megtorpant a szinte kétségbeesett hang hallatán. Lassan megfordult és zsebetett kézzel visszasétált a lányhoz. Tekintete megállapodott az apró miniszoknya derekánál.

– Máris arra gondolsz, amire én? – váltott dorombolóra a lány hangja, s kedvesen felmosolygott rá. – Tudok itt a közelben egy kis motelt, ha esetleg nincs jobb programod ma estére. Nem túl elegáns az étterme, de legalább olcsó.

– Nem lenne jó ötlet tetézni a bajodat – tette vállára a kezét a férfi szelíden.

– Mi van? – nézett rá a lány értetlenül. – Homokos vagy, vagy mi?

– Maradjunk annyiban, hogy az érdeklődésem irányodban még a platói szintet sem éri el – válaszolta a férfi egykedvűen.

– Mi az a plató, vagy mi? Egyébként mindegy is – legyintett a másik. – Szóval..., nem kellek neked, mert a magadfajta jobbat érdemel, mi?

– Te is jobbat érdemelnél, mint hogy itt vesztegeted az idődet arra érdemtelen alakokkal és végérvényesen a szajhák keserves kenyerére ítéled magadat – válaszolta a férfi halkán.

– Ezt meg hogy érted? – fortyant fel a másik. – Én nem vagyok szajha. Nem csinálom pénzért. Csakis annak adom oda magamat, akinek akarom. És téged igazán kedvellek – folytatta egy ígéretesnek szánt oldalpillantás kíséretében. – Még meggondolhatod magad...

– Hisz' nem is ismersz! – nézett rá a férfi hitetlenkedve.

– A legtöbb fiú ronda és még bunkó is erre felé. Mi veszteni valóm van, gondoltam. Hát megszólítottalak – vont vállat a lány. – Te legalább jóképű vagy, sportos és művelt is – mosolyodott el ábrándosan, miközben elégedetten végigmérte a másikat.

– Jóképű, sportos és művelt, épp ideális lennék apának, ugye? – nézett rá a férfi olyan tekintettel, hogy a lány háta megborzongott. Ilyen csodálatos és ennyire ijesztő szempárt még életében nem látott.

– Nem tudom, miről beszélsz? – lépett hátra, miközben nagyot nyelt. – Nekem most mennem kell. Most jut eszembe, hogy találkozóm van a... barátnőmmel... és szóval... szia! – dadogta sebtében, majd sarkon fordult, s elsietett.

- A gyereket tartsd meg! Az apja feleségül vesz, ha akarod - szólt utána a férfi, s a lány vállai láthatóan meggörnyedtek, amint hirtelen megtorpant. De nem nézett vissza.

- Hozzám beszélsz? - kérdezte óvatosan.

- Szeret téged - folytatta a férfi halkán. - Ne tedd tönkre három ember életét! Ha helyrehozod a hibádat, Isten is megsegít.

- Honnan tudad? - kérdezte a lány, s lassan szembe fordult a másikkal. Tekintete most egy fáradt, megtört öregasszonyra emlékeztette a férfit.

- Vannak titkok, amiket jobb nem feszegetni - nézett rá a másik, s lassan elmosolyodott. - Isten áldjon, kislány! - mondta még, majd zsebretett kézzel elsétált a földbe gyökerezve álldogáló nő mellett.

A bár ajtaja előtt a két lány még mindig ott álldogált. Az, amelyiküket az ajtó eltalálta, láthatóan nem bírta kiegyenesedni. Kétségbeesve támaszkodott barátnője vállára, aki aggódva kérdezgette, jobban van-e már.

- Rögtön... mehetünk - hajtogatta a másik, de arca minden levegővétel-nél megvonaglott a fájdalomtól.

A férfi besétált a bár ajtaján és az egyik kidobó ember elé lépett.

- Hívjon mentőt! - mondta határozott hangon. - Egy lányt baleset ért. Itt áll az ajtó előtt. Azt hiszem, eltört a bordája és belső vérzése van. Az állapota életveszélyes.

- Azt hiszi?! - vigyorgott rá a gorilla. - Mi maga, talán orvos? Vagy röntgenszeme van? - röhögött fel, mire a társa is vihogni kezdett. - Vegyen jegyet, vagy tegye be kívülről azt az ajtót! - mutattak a kijáratra kedélyesen.

- Ha itt hal meg, akkor majd hisz nekem? - kérdezte a férfi szelíden.

- Nem fog meghalni. Látja, hogy semmi baja. Nem így néz ki, aki hal-doklik, nekem elhiheti - válaszolta a másik gorilla, miután kiment és futó-lag szétnézett a bejárat előtt.

- Akkor nézze meg jobban! - mondta a férfi, most már türelmetlenebbül.

- Ne ugráltasson itt engem, hallja-e?! - ripakodott rá a másik. - Ha nem fizet, akkor kifelé innen!

- Utoljára kérem, hogy menjen ki újra és, ha a hölgy rosszabbul van, akkor hívja végre a mentőket! - figyelmeztette a férfi.

- És ha nem? - kérdezte a másik gorilla, miközben karba tett kézzel fenyegetően közelebb lépett. - Akkor mi lesz? Megvered, kisköcsög? Na,